věhoto ustanovení, nelze stranám řečenou povinnost ukládati, a bylo proto nař. rozhodnutí, jež ji st-lce bezprávně ukládá, zrušiti pro nezákonnost.

Pokud jde o útraty vzešlé členům záv. výboru, dlužno vytknouti, že nař. rozhodnutí neukládá úhradu jich st-lce proto, že postupem svým zavinila, že bylo nutno konati stání dvě, nýbrž se zřetelem na výsledek jejího sporu se záv. výborem, v němž st-lka podlehla. Poněvadž nález rozh. komise st-lku odsuzující byl ve věci samé jako nezákonný zrušen, padá tím i výrok její o náhradě útrat druhé sporné straně.

Č. 6222.

Policejní právo trestní. — Ochrana nájemníků (Slovensko): Podáním trestního známení pro přestupek zák. o ochraně nájemníků u úřadu pro potírání lichvy nepřerušuje se promlčení.

(Nález ze dne 13. ledna 1927 č. 412.)

Věc: Koloman L. v Bratislavě proti ministru s plnou mocí pro správu Slovenska o přestupek zákona o ochraně nájemníků.

Výrok: Nař. rozhodnutí se zrušuje pro nezákonnost.

Důvody: — — — — — —

St-l byl uznán vinným přestupku § 20 odst. 2 zák. o ochraně nájemníků z 26. dubna1923 č. 85 Sb. Není sporu o tom, že čin, v němž shledána byla skutková podstata tohoto přestupku, byl spáchán 27. září 1923. Oznámení o tom bylo Františkem H. podáno u úřadu pro potírání lichvy dne 21. března 1924, a obviněný byl u tohoto úřadu téhož dne vyslechnut. Oznámení bylo postoupeno po té policejnímu ředitelství v Bratislavě, k němuž došlo 1. dubna 1924. Žal. úřad v nař. rozhodnutí dovozuje, že úřad pro potírání lichvy jest pomocným orgánem polic. úřadu a že tudíž u něho může trestní oznámení býti podáno se stejným účinkem jako u polic. úřadu samého a že proto v době podání trestního oznámení dne 21. března 1924 ještě neuplynula promlčecí lhůta. Nss nemohl právnímu názoru v těchto vývodech projevenému přisvědčiti.

Dle § 31 zák. o přestupcích (zák. čl. XL : 1879) promlčuje se možnost zahájiti trestní řízení pro přestupek, pokud zvláštní zákon jinak neustanovuje, v šesti měsících. Dle § 108 zák. čl. V : 1878, jehož jest ve smyslu § 12 zák. čl. XL : 1879 užíti i o přestupcích, přerušuje se promlčení usnesením neb opatřením soudu, jež směřuje pro spáchaný přestupek proti pachateli; přerušení promlčení nastane tedy jenom usnesením nebo opatřením příslušného trestního soudu. Podle toho nestačí k přerušení promlčení o sobě ani podání trestního oznámení, ani vyslechnutí obviněného orgánem jiným než příslušným trestním soudem (pokud ovšem výslech nestal se z příkazu tohoto soudu).

V daném případě byl tudíž trestný čin st-li za vinu kladený, který spáchán byl 27. září 1923, promlčen již v době, kdy trestní oznámení o něm došlo k polic. ředitelství jako trestnímu soudu první stolice (t. j. 1. dubna 1924). Dle nadpisu IX. hlavy a dle úvodní věty § 105 zák. čl.

V : 1878 jest však promlčení trestního činu důvodem vylučujícím zavedení trestního řízení i možnost odsuzujícího rozsudku (srovn. nál. Boh. 5.004/25 adm.).

Řídě se těmito úvahami, shledal nss, že nař. rozhodnutí, vyslovující, že promlčení trestného činu, st-li za vinu kladeného, nenastalo, a ukládající policejnímu trestnímu úřadu I. stolice provedení trestního řízení ve věci, založeno jest na nesprávném právním posouzení věci.

Č. 6223.

Vystěhovalectví. — Trestní právo policejní: K výkladu § 17 zák. č. 71/1922 o vystěhovalectví.

(Nález ze dne 13. ledna 1927 č. 413.)

Věc: Jan B. Ž. v Praze proti zemské správě politické v Praze o přestupek zákona o vystěhovalectví.

Výrok: Nař. rozhodnutí se zrušuje pro nezákonnost.

Důvody: Nálezem magistrátu hl. m. Prahy z 12. srpna 1924 byl st-l jako zástupce paroplavební společnosti pro dopravu poštovních zásilek v Londýně, representace v Praze, uznán vinným přestupkem § 17 zák. z 15. února 1922 č. 71 Sb., jehož se dopustil tím, že uvedená společnost st-lem zastoupená použila 18. března 1924 v 11 hod. dopoledne k doprovázení dvou vystěhovalců ze Slov. na min. soc. péče, tedy mimo své obchodní místnosti, Františka J., nemajícího k tomu povolení dle § 17 cit. zák. a byl proto dle § 37 cit. zákona odsouzen k pokutě 50 Kč ve prospěch státní pokladny, po případě k vězení na dobu 24 hod. Nař. rozhodnutím nebylo odvolání z nálezu toho vyhověno, poněvadž skutková povaha přestupku st-li za vinu kladeného jest zjištěna konaným šetřením i částečným vlastním doznáním odvolatelovým.

Nss o stížnosti do rozhodnutí toho podané uvážil takto:

Cit. zákon zakazuje v § 17 jednajícím o zaměstnancích v podnicích dopravních podnikateli dopravy a jeho zástupcům, aby při provozu dopravy vystěhovalců používali součinnosti prostředníků (cestovních kanceláří, agentů a pod.) a aby zaměstnávali zřízence mimo obch. místnosti. Min. soc. péče může jim však na určitou dobu a do odvolání povoliti, aby mohli použíti na určitých místech zaměstnanců mimo obch. místnosti při přijímání a dalším dopravování vystěhovalců. Tito zaměstnanci musí býti ve své vlastnosti označeni úřední legitimací, kterou mají míti vždy u sebe. Tímto předpisem jest podle patrného jeho úmyslu podnikateli dopravy zakázáno, aby své zřízence bez zvláštního povolení min. soc. péče zaměstnával mimo obch. místnosti při provozu dopravy, t. j. při přijímání a dalším dopravování vystěhovalců, — avšak zákaz ten nelze vztahovati na takové úkony zřízenců, které provádějí — byť i mimo obch. místnosti — na základě a v mezích zcela určitých, konkretních příkazů vedením podniků jim daných, jestliže a pokud obsahem a účelem příkazů těch není, aby zřízenci vystěhovalce přijímali nebo již přijaté dále dopravovali.